

21428
ТЕАТАР...ЛИКОВЕН ЖИВОТ...ТЕАТАР...ЛИКОВЕН ЖИВОТ...ТЕАТАР...

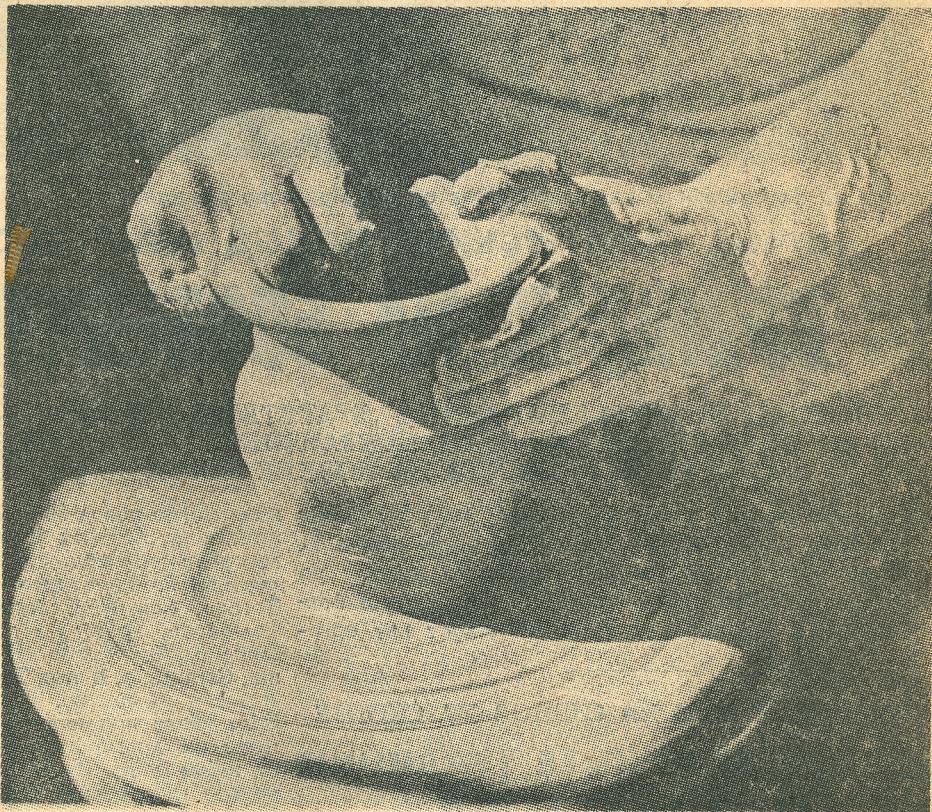
РАЗГОВОР НА ИЗЛОЖБА

УМЕТНОСТ, ТРУД, ЉУБОВ И ДОКУМЕНТ

ОД ИЗЛОЖБАТА НА БЛАГОЈ ДРНКОВ ВО МУЗЕЈОТ НА СОВРЕМЕНАТА УМЕТНОСТ ВО СКОПЈЕ, СО КОЈА ЈА ОДБЕЛЕЖУВА 40 ГОДИШНИНАТА ОД СВОЈАТА РАБОТА КАКО УМЕТНИК — ФОТОГРАФ И ФИЛМСКИ РАБОТНИК

Четириесет фотографии во голем формат ја сочинуваат изложбата со која Благој Дрнков ја одбележува 40 годишнината од својата дејност како уметник — фотограф и филмски работник. Постановката, што вечерва ќе биде отворена во Музејот на современата уметност, е дополнета со петнаесетина застаклени витрини во кои е сместен богат печатен материјал — списанија, книги, пропагандни материјали — во кој е застапена фотографијата на Дрнков.

Меѓу сè уште неразмештените експонати во Салонот на МСУ средбата со славеникот сакавме да ја искористиме за нашата редовна рубрика „разговор на изложба“. Разговорот со задовољство го направивме меѓутоа, овојпат си дозволуваме, месец авторот, да ги пуштиме фотографиите да говорат. Зашто, разместени по циклуси („Камен, земја и дрво“, „Човек и земја“, „Деца“, „Луѓе, обичаи и градба“, „Човек и труд“ и „Судбини“) фотографите најверно и термински најточно го рекапитулираат четири децении долгиот творечки пат од животот на овој наш истакнат културен работник. И повеќе од тоа: за неговиот силен усет за убавината и на најмалиот детал од секојдневието, за неговата силен развешана моќ за забележување, за неговата постојана љубов кон традицијата, обичаите, судбините, каменот и богатството македонско. Тука е фотографија

Благој Дрнков: „Грнчарски раце“ (фотографија снимена 1947 година)

та од циклусот „Судбини“ направена 1947 година на изградбата на пругата меѓу Гостивар и Вруток. Паркираниот моторцикли и луѓето што преку удар на акција ја градат пругата се само навестување на новото што доаѓа да го замени старото — магарето подведеното под тврарот на својот стопан со лице изразено од макотрпната полска работа.

„Да не се повтори“ е фотографија што потсетува на стравоти итена војната, на судбинската поврзност на човекот со дрвена нога со сопственикот на шлемот што сега му служи за вадење вода од бунарот.

— Четиригодишната работа во Етнолошкиот музеј за мене беше како вистинска школа. Ми помогна да научам да го забележам она што е карактеристично наше, македонско, во архитектурата, обичаите, носијата... — вели Дрнков. Од тој период потекнуваат повеќе фотографии застапени на изложбата како документи за, денес можеби веќе исчезнати, објекти, носии, занаети, луѓе... „От секогаш сум настојувал моите фотографии да посведочат за тоа колку е убаво, колку културно бо

гато, колку плодно и топло ова наше поднебје. Тоа беше причината што на интернационалните изложби на фотографии се претставував најчесто не со фотографии што ќе се допаднат и што сигурно ќе конкурираат за призниција, туку со такви фотографии што на далеката Јапонија или на Мексиканецот ќе му соопштат нешто карактеристично за Македонија. Меѓу овие експонати, одбрали за мојата ретроспективна изложба, чувствуваам дека во таа смисла сум го дал својот удел.

Н. М.